

[Tom Behnke]

kommune, hvor der er flest andre former for sociale problemer. Derfor er Københavns Kommune – uanset det store tilskud fra staten – også i en økonomisk klemme og er tvunget til at prioritere sine udgifter.

Jeg vil også gerne påpege, at når narkomanernes afvænning bliver nedprioriteret ude i kommunerne, hænger det også lidt sammen med, at kommunerne jo ikke får den gevinst, der ligger i at få afvænnet narkomanerne. Gevinsten ligger hovedsagelig hos politiet, domstolene og fængslerne. Det vil sige, at vi lader kommunerne finansiere afvænningen af narkomanerne, hvorefter det er staten, der skummer fløden.

Derfor: Læg udgifterne til finansieringen af afvænningen dér, hvor pengene kommer tilbage, når narkomanerne bliver afvænnet, nemlig i statskassen. Kommunerne har ikke noget økonomisk incitament til at sende narkomanerne til afvænning. Tværtimod, hvis de kan fastholde narkomanen i misbruget, så ved de, at narkomanen laver noget kriminelt på et tidspunkt, og så ryger narkomanen nok i fængsel, og så er det ikke kommunens problem; i den situation er det nemlig staten, der skal finansiere det.

Det er ikke rimeligt, at man sætter kommunerne i den situation, at de er nødt til at sidde og spekulere på den slags ting. Jeg tror selvfølgelig ikke, at der er ret mange kommunalpolitikere, der bevidst spekulerer i dette her; men vi ved, at kommunerne er hårdt trængt økonomisk, specielt de kommuner, der har mange narkomaner.

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Det er næsten ubærligt, at det netop er mig, der skal fremføre dette her: Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det jo ikke er den nuværende regering, der har opfundet det totale udliggingsprincip.

Jeg er sikker på, at hvis vi som en følge af regeringens redegørelse bliver enige om at vælte nye udgifter, som følger af større krav om behandling af narkomaner, over på kommunerne, så vil kommunerne kende deres besøgelsestid og vide at stille krav om genforhandling.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det lovforslag, vi behandler her, er jo, som

socialministeren sagde – og velkommen til den nye socialminister! – en genfremsættelse af et forslag, som Fremskridtspartiet fremsatte i 1991, og dengang endte debatten i Folketinget jo med, at ingen partier bortset fra Fremskridtspartiet kunne tilslutte sig forslaget. Det er – så vidt jeg kan se – et identisk forslag, som Folketinget behandler her i dag.

Da forslaget i sin tid blev afvist, afviste også Det Konservative Folkeparti forslaget – det følger vel af, at alle partier afviste det – og jeg synes ikke, der er fremkommet nye argumenter for Fremskridtspartiets forslag, som bevirker, at vi kunne tage vores holdning til forslaget op til ny vurdering. Jeg synes fortsat – dér er jeg enig med socialministeren, og så vidt jeg har kunnet læse forhandlingerne fra 1991, var det nogenlunde det samme, den daværende socialminister sagde – at det er vigtigt, at opgaverne bliver løst dér, hvor problemerne er, altså i den amtskommunale sektor.

Man siger, at opgaverne skal løses dér, og sådan er Fremskridtspartiets forslag jo egentlig også, for det, Fremskridtspartiet taler om, er en ændring af finansieringen af opgaverne. Vi mener, at når vi er enige om, at opgaverne skal løses i den amtskommunale sektor, så må det også være væsentligt at lægge finansieringen dér, hvor opgaverne er. Og vi tror altså på, at der er sammenhæng i, at ansvaret og finansiering kommer til at hænge sammen.

Derfor kan vi ikke støtte Fremskridtspartiets forslag. Vi synes ikke, at det ville være rigtigt at fratage kommunerne et incitament til at gøre noget på dette område, og vi mener altså, der skal være en sammenhæng mellem ansvaret og økonomien.

Else Winther Andersen (V):

Fremskridtspartiet har jo i dag fremsat 4 lovforslag om forskellige tiltag omkring narkobehandling; det er flot nok. Men dette lovforslag, hvorved man vil ændre finansieringen af narkobehandling, kan Venstre ikke gå ind for, da vi mener, at ansvaret for borgerne og de udgifter, det medfører, skal følges ad.

Vi mener, at når kommunen har ansvaret for løsning af en opgave, så er det også dér, man skal have udgifterne til at ligge. Det er vigtigt, at den enkelte kommune og det enkelte amt fører en børne- og ungdomspolitik, der modvirker, at de unge bliver afhængige af stoffer.